

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Duminica a 14-a după Rusalii

„Prietene, cum ai intrat aici fără haină de nuntă?” (Matei 22, 12)

Pilda din Sfânta Evanghelie de azi, pe lângă alte învățături tainice ce le ascunde în ea, ne aduce aminte și de haina de nuntă, cu care ne-am îmbrăcat la sfântul și dumnezeiescul Botez. De această haină ni se va cere răspuns în ziua cea mare a judecării lui Dumnezeu de la sfârșitul veacurilor.

Trebuie să înțelegem că această haină este Însuși Iisus Hristos, Domnul și Mântuitorul nostru, după mărturia marelui Apostol Pavel care zice: „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat!” (Galateni 3, 27). Ne punem întrebarea: ce datorie avem noi, cei care ne-am îmbrăcat în Sfântul Botez cu Hristos? Ca răspuns vom spune că toți cei ce ne-am îmbrăcat cu Hristos, avem datorie mare de a lepăda lucrurile întunericului și de a ne îmbrăca în hainele luminii (Romani 13, 12).

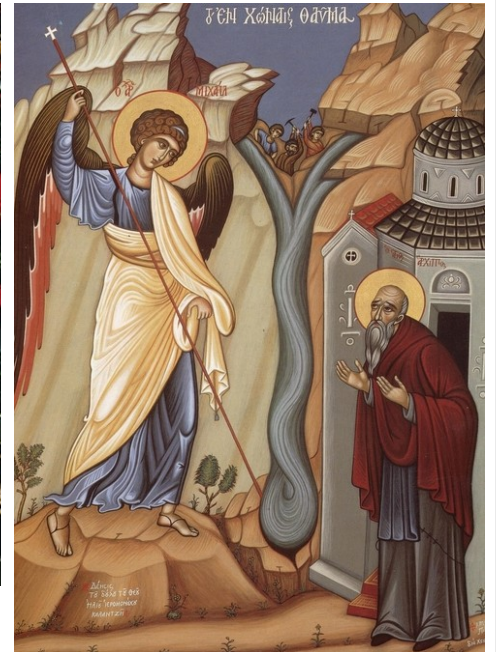
Care sunt lucrurile întunericului și de ce se numesc așa? Lucrurile întunericului sunt toate faptele rele fără de rod, adică păcatele pe care le facem cu voia noastră, despre care ne spune dumnezeiescul Apostol Pavel (Efeseni 5, 11).

Faptele rele se numesc așa din două motive și anume: întâi, pentru că ele vin de la diavolul, care se zice stăpânul întunericului (Ioan 14, 30; Efeseni 6, 12; Coloseni 1, 13) și în al doilea rând, se numesc fapte fără de rod ale întunericului, fiindcă întunecă mintea și sufletul omului și-l despart pe om

de Dumnezeu, Care este lumină: „Dumnezeu este lumină și lumina luminează tuturor și întunericul nu a cuprins-o (Ioan 1, 5), căci Dumnezeu locuiește în lumina cea neapropiată” (I Timotei 6, 16).

Care sunt hainele luminii pe care trebuie să le îmbrăcăm, după învățătura Sfântului Apostol Pavel? Acestea sunt toate faptele bune, care mai sunt numite și arme ale luminii (Romani 13, 12). Cu aceste fapte bune și arme duhovnicești ale luminii se cade a ne îmbrăca noi creștinii, după cum ne îndeamnă același apostol, zicând: „Stați deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul și îmbrăcați-vă în platoșa dreptății și vă încălțați picioarele voastre întru gătirea Evangheliei păcii. Întru toate luați pavăza credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile vicelanului cele aprinse și coiful mântuirii luați și sabia Duhului care este cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6, 14-17). Așadar, vedeți ce fel de haine se cuvin nouă creștinilor a îmbrăca și care sunt faptele cele fără de rod ale întunericului de care trebuie a ne dezbrăca?

Noi, fraților, ne-am îmbrăcat în dumnezeiescul Botez cu Hristos și prin El avem putere a lucra toată fapta bună, după cum ne învață Sfântul Apostol Pavel, zicând: „Toate le pot în Hristos, Cel ce mă întărește (Filipeni 4, 13)...(din predica Arhim Ilie Cleopa la Duminica a XIV-a după Rusalii)

Pomenirea minunii Sfântului Arhangel Mihail în Colose

Potrivit unei tradiții, Sfântul Apostol Ioan însoțit de Filip a predicat Evanghelia la Heretop, aproape de cetatea Colose. El a privit către acest loc și a prorocit că din el va fâșni un izvor cu ape vindecătoare și că va fi cercetat de Sfântul Arhangel Mihail. La puțin timp prorocia s-a împlinit, iar la el veneau din toate părțile persoane pentru a primi vindecare de diverse boli. Unui păgân din Laodiceea i s-a arătat Sfântul Mihail și i-a spus să-și ia fiica lipsită de puterea de a vorbi și să vină la acel izvor pentru a primi vindecare. După ce fata a băut din acea apă, a început să vorbească. Tatăl fetei, în semn de recunoștință a zidit acolo o biserică închinată Arhangelului Mihail.

Păgânii, văzând că mulți se botează în acea biserică, au dorit să schimbe cursul aceluia izvor peste ea. Arhangelul Mihail i s-a descoperit lui Arhip și l-a încurajat pe acesta să lovească cu toiagul în stâncă, pentru a face loc apei să treacă prin ea. Din acel moment locul s-a numit „Hones”, adică „mistuire”, pentru că acolo apele se mistuie în piatră.

8 Septembrie. Nașterea Maicii Domnului

Copilul care a rupt blestemul neamului

Nașterea Maicii Domnului este o sărbătoare a începutului anului bisericesc, despre care putem spune că deschide șirul marilor praznice ale anului bisericesc. De câte ori noi prăznuim Schimbarea la Față a Mântuitorului, sau Botezul, sau un alt eveniment, nu doar comemorăm, nu doar ne amintim un eveniment oarecare, sau îl celebrăm – în sensul în care celebrăm ziua de naștere a unuia din noi, ci împreună suntem chemați să ne împărtășim de o putere pe care Domnul vrea să ne-o dăruiască.

Așa cum în însuși momentul istoric s-a întâmplat, bunăoară, la Schimbarea la Față, când ni se face chemarea să înțelegem că această lumină taborică s-a apropiat de noi, tot așa și noi trebuie să ne-o împrăștiem, trebuie să tindem spre ea, să înțelegem că Domnul vrea să ne-o împărtășească; să înțelegem că n-a fost doar un eveniment istoric, undeva, și s-a încheiat. Nu întâmplător, în zilele noastre, în Muntele Taborului, în ziua Schimbării la Față se pogoară un nor, în chip minunat, un nor care adevăratește exact lucrul acesta: că Domnul repetă, aproape, un eveniment istoric în timp, nu în sensul a ceea ce a fost atunci, dar acea putere vrea să ne-o dăruiască și nouă, și ne-o transmite și nouă, și ne învață, în aceste momente, nu doar să încercăm să ne sugerăm ceva, ci, prin rugăciune, să ne împărtășim de acea putere.

Asemenea la Iordan, când, în ziua Botezului, Iordanul se întoarce înapoi – iarăși, o minune deosebită! După aceea, la Înviere, când în Sfântul Mormânt are loc această minune a venirii Sfintei Lumini. Putem spune că, în ziua prăznuirii Maicii Domnului, noi suntem chemați să primim bucuria familiei dreptilor Ioachim și Ana, bucuria familiei întregului neam omenesc, care aștepta un semn binecuvântat al lui Dumnezeu.

Începe, prin Nașterea Maicii Domnului, să se împlinescă făgăduința pe care Domnul a făcut-o Evei, că se va sparge acel blestem – acel blestem pe care nu l-a dat Dumnezeu în vreo clipă de mânie sau răzbunare, ci acel blestem pe care Eva și l-a pus asupra-și, în momentul când a ieșit din binecuvântarea lui Dumnezeu, din puterea cuvântului lui Dumnezeu, care o învăța: „Să nu faci asta, că vei muri!” Ca și cum îi spun eu copilului meu: „Să nu pui mâna pe sobă, că te vei frige!” Tu nu te-ai fript pentru că eu, părintele tău, m-am răzbunat pe tine, că nu m-ai ascultat; ci tu te-ai fript, că nu ai ascultat acel cuvânt care te păzea de o putere a stricăciunii, a bolii, a morții. Eva a intrat în acest blestem, și cu ea Adam, și noi toți, în momentul în care a ieșit din puterea cuvântului

lui Dumnezeu.

Iată că, prin sfinții părinți Ioachim și Ana, încep să se arate zorii risipirii acestui blestem. Oameni cu viață sfântă, oameni care și-au dus crucea aceasta grea a neputinței de a avea copii, neputință care era privită aproape ca un blestem, ca o rușine, în Israel... Se pare că în momentul în care – se pare, spun, pentru că așa mărturisește și Tradiția și noi credem lucrul acesta; chiar dacă nu avem niște dovezi scrise, credem în Tradiția pe care am preluat-o – înfățișându-se la templu, nu li s-a primit darul, pe motiv că nu aveau copii. Și atunci, în loc să fie un strigăt de revoltă din sufletele lor – că,

„Doamne, iată, am slujit Ție atâta timp și uite, acum nici măcar asta nu putem face! Ne simțim osândiți și nedreptățiți și frustrați și...”, în loc să fie asta, din ei se naște cu nădejde rugăciunea fierbinte, rugăciunea pe care Domnul, sigur, o știa și fără ca ei să fi spus; dar în momentul în care în ei s-a copt această nădejde și speranță până la sfârșit, Domnul a făcut cu puțință ceea ce era cu neputință la așa oameni în vârstă: zămislirea și, ulterior, Nașterea Maicii Domnului.

Curăția Maicii Domnului, puterea ei de a sluji în deplină feciorie – feciorie nu doar în sensul că n-a cunoscut bărbat, ci în sensul că nicio poftă din lumea aceasta nu a putut să biruiască în ea setea de a sluji lui Dumnezeu, de a-L cunoaște pe Dumnezeu, de a se minuna de Dumnezeu, așadar, puterea aceasta a Maicii Domnului a început încă din momentul zămislirii ei, cu credința în Dumnezeu, cu inimă curată, din dreptii părinți Ioachim și Ana, încât Nașterea Maicii Domnului este arătarea minunii lui Dumnezeu. Din niște sfinți părinți bătrâni, care nu mai gândeau a avea copii, care-și purtau cu durere, aproape ca pe un blestem, neputința de a avea copii, iată, răsare această lumină: a avea un copil. Și noi știm acum că nu orice copil, ci un copil care avea să rupă desăvârșit blestemul neamului omenesc.

Bucuria Nașterii Maicii Domnului este bucuria întâlnirii: a voiței lui Dumnezeu de

a învia pe Adam, de a mângâia pe Adam, așa-dar întâlnirea voii lui Dumnezeu cu întâlnirea voii omului, prin sfinții părinți Ioachim și Ana, de a se jertfi voii lui Dumnezeu, de a spune așa cum trebuie să spunem și noi, din adâncul nostru: „Facă-se voia Ta!”, chiar atunci când noi nu înțelegem deplin voia lui Dumnezeu.

Vom prăznuii puțin mai târziu intrarea Maicii Domnului în biserică. Iată, prunca aceasta, la numai doi-trei ani, este închinată în templu. Cât de sfâșietor! Singurul copil, dobândit la bătrânețe, să-l duci pentru totdeauna, să-l închini Domnului! Cât de sfâșietor pentru mamă, cât de sfâșietor pentru tată! Și, în același timp, sunt convins: nu cu durere, nu cu plânsete, nu cu vaiete au făcut sfinții părinți lucrul acesta, ci cu încredințarea că Dumnezeu, Care i-a binecuvântat, va spori și bucuria lor și va purta de grijă acestei dumnezeiești pruncuțe – ceea ce s-a și întâmplat.

Iată, dar, că minunea Bunevestirii, în care Facă-se mie după voia Ta! deschide porțile cerului, pentru Adam și pentru noi, minunea aceasta începe încă din minunea pe care o vedem: a Nașterii Maicii Domnului. Și de aceea, acest moment este un moment de bucurie, în care suntem chemați să ne bucurăm, dar și să ne reevaluăm nădejdea. Să înțelegem că Dumnezeu iubește pe om și caută să ne scape din orice fundătură, din orice neînțelegere, atunci când vom ști – asemenea sfinților părinți Ioachim și Ana – să spunem: „Facă-se voia Ta!”, să spunem asemenea Maicii Domnului, în deplină libertate și împreună-lucrare cu Dumnezeu, să spunem: „Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul Tău.”

Cum întâmpinăm această sărbătoare? Cu rugăciune, bineînțeles; cu credință și cu înțelegere că ceea ce Dumnezeu a lucrat atunci, Dumnezeu lucrează și acum, în istorie; în această istorie, în care trăim sfâșiați de fel de fel de crize, de foarte multă minciună, cu toată durerea pe care neamul omenesc a adunat-o, în mii de ani, durere care vine din înstrăinarea, din ce în ce mai mult, a omului de Dumnezeu. Și această durere să înțelegem că o putem vindeca atunci când ne vom întoarce la Dumnezeu, atunci când vom căuta să-L lăsăm pe Dumnezeu să lucreze în viața noastră, așa cum a lucrat – neașteptat! – în viața sfinților părinți, în viața, să zicem, a Maicii Domnului, pentru că viața Maicii Domnului începe să nu mai fie doar viața ei, ci viața ei împreună cu viața Domnului, viața ei împreună cu viața noastră, pentru că în ea, întreg neamul omenesc și-a aflat lumina și izbăvirea.

(Laura Isabela Aivăncesei | lumeacredintei.com)